

[Udenrigsministeren]

europæisk plan, konkret for at opnå den bedst mulige økonomiske situation i Europa, og generelt for at Europa med sin fulde vægt kan bidrage til en tilfredsstillende økonomisk udvikling på mere globalt plan. Derfor er Danmarks medlemskab af EF en hjørnesteen både i vores udenrigspolitik og i vores økonomiske politik.

I løbet af det sidste år har EF og EPS opnået væsentlige og iøjnefaldende resultater. Forhandlingerne om udvidelse af EF med Spanien og Portugal er blevet ført til en positiv afslutning og med et resultat, der må betegnes som tilfredsstillende både for EF og for ansøgerlandene. Herved tages et væsentligt skridt i retning af at styrke demokratiet og stabiliteten i Europa, samtidig med at EF-medlemskabet vil bidrage til den økonomiske udvikling i de to lande. Det er netop ønsket om at få tilført dynamik i form af et frisk pust udefra, der har været en af de vigtigste økonomiske tilskyndelser for de to lande til at søge medlemskab, og for EPS-samarbejdet indebærer EFs udvidelse med Spanien og Portugal bl.a. muligheder for en bedre dialog mellem Europa og Latinamerika. Det kan ventes, at tiltrædelsestraktaten bliver underskrevet i midten af juni, og det skulle være tidligt nok til at sikre, at udvidelsen så træder i kraft pr. 1. januar 1986.

Midt i al den kritik, der ofte fremføres mod EF, er det værd at hæfte sig ved, at disse to lande altså har fundet medlemskabet af EF så tiltrækkende, at de har kunnet stå godt 7 års forhandlinger igennem.

Det lykkedes også for EF på Det europæiske Råds møde i Fontainebleau i juni sidste år at nå til enighed om en finansieringsreform, som sikrer forøgede finansielle ressourcer samt en løsning af det såkaldte britiske budgetproblem og også indførelse af begrebet budgetdisciplin. Disse tre elementer udgør et samlet hele og er udtryk for den balance imellem de enkelte medlemslandes interesser, som jo er en uomgængelig nødvendighed for, at man kan nå frem til enighed.

For den danske regering er det navnlig forøgelsen af det finansielle grundlag i form af en forhøjelse af momsloftet til 1,4 pct., der er tilfredsstillende, for herved skabes der muligheder for, at EF kan tage fat på nye samarbejdsområder, og det må i første række være forskning og teknologi.

Der er imidlertid ingen grund til at skjule, at for andre medlemslande var det andre elementer, der først og fremmest tiltvang sig interesse. For Storbritanniens vedkommende drejede det sig om, hvad man betragtede dér som budgetmæssige skævheder, og for Forbundsrepublikken Tyskland og til en vis grad tillige for Storbritannien var det spørgsmålet om budgetdisciplin, som blev hilst med størst tilfredshed.

I løbet af andet halvår 1984 lykkedes det at finde en løsning på EFs finansieringsproblem gennem en mellemstatlig aftale. Europa-Parlamentet forkastede i december 1984 EFs budgetforslag for 1985, men det synes nu, som om der i løbet af kort tid vil kunne vedtages et endeligt budget for 1985, der sikrer finansiering af Fællesskabet indtil 1. januar 1986, hvor forhøjelsen af momsloftet til 1,4 pct. træder i kraft.

En række store spørgsmål står for døren. Mange forhold gør, at der er god grund til at overveje det europæiske samarbejdes fremtid. Udvidelsen med Spanien og Portugal samt finansieringsreformen er én faktor. Det amerikanske pres for en ny handelspolitisk forhandlingsrunde er en anden faktor. Den voksende kløft mellem på den ene side Europa og på den anden side USA og Japan, når det drejer sig om avanceret teknologi, falder også i øjnene. Endelig er der spørgsmålet om Europas muligheder for at øve indflydelse på bl.a. de igangværende nedrustnings- og våbenkontrolforhandlinger. Dette er blot nogle af årsagerne til, at der fra mange sider i Europa er et ønske om at drøfte det europæiske samarbejdes fremtid.

Skiftende danske regeringer har i en årrække anlagt den samme grundtone over for det europæiske samarbejde, nemlig at Danmark er interesseret i en udbygning af den indholdsmæssige del af EF-samarbejdet, dvs. nye fælles aktiviteter, men at Danmark ikke finder, at institutionelle ændringer og nydannelser kan betragtes som mål i sig selv. Dette er også den markedspolitik, som den nuværende regering står for, og som kommer til udtryk i folketingets dagsorden af 28. maj 1984.

Regeringen har under drøftelserne af rapporten fra den såkaldte Dooge-komité arbejdet for at vinde forståelse for den danske synsvinkel hos de andre medlemslande, og det er regeringens vurdering, at mange af de